

que el remei que he escollit, -després de pensar-hi molt en la meua solitud, no és cap novetat, sinó al contrari, és ja conegut de tots. S'ha dit moltes vegades el convenient que fóra el celebrar en les reunions de les diverses Seccions Comarcals del Sindicat de Metges, sessions científiques a càrrec de metges especialitzats en les matèries a tractar.

No cal dir el que té de lloable aquesta idea i el molt que beneficiaria, no tan sols als rurals, sinó a tots els metges. Jo crec fermament que si això arribés a ésser un fet, milloraria considerablement el nostre estament en tots conceptes i faria augmentar l'afició a la medicina. Aquests bells projectes han estat comentats per molts i defensats per tots, però desgraciadament no han passat de projectes. Per a veure'ls realitzats, tots hi hem de contribuir, ja que han d'ésser obra de conjunt.

Molts companys tenen la sort d'ignorar el calvari que representa l'exercici de la medicina en els districtes rurals per als que tenen molta afició als estudis mèdics, puix s'ha de saber que es manca en aquests llocs de tot el necessari per a l'estudi i on per mofa no se sent parlar de res més que de collites; i creieu-me, que posat en aquestes condicions, cal ésser voluntariós per a poder tan sols conservar els coneixements mèdics que hom posseeix. ¡Quantes vegades els que així estem, enyorem els professors, condeixebles i les clíniques de l'hospital! Quan hom és jove li agrada Barcelona per les seves diversions, però a mesura que els anys passen, aquelles són relegades, i aleshores només atrau pel que de centre científic té. Són molts els metges rurals que restarien contents en llurs poblets, si a pocs quilòmetres poguessin tenir per exemple l'Hospital Clínic! Això dissortadament no pot ésser, però aquest allunyament pot tenir un substitut. El meu propòsit, com el de molts, seria d'arribar a constituir no a Barcelona, ni a les capitals de província, com ha proposat algú, puix d'elles n'estem allunyats la majoria, sinó als caps de partit, una mena d'Escola de Medicina. Totes les poblacions d'aquesta categoria tenen hospitals municipals, que crec seria fàcil de disposar-ne prèvia autorització. En aquests hospitals hi ha sempre poc contingent de malalts, la qual cosa seria un greu perjudici, si aquesta manca no la suplissin els assistents a les sessions científiques, puix podrien molt bé cada un d'ells disposar alguna vegada, de malalts interessants que retribuïts o no, es prestarien de bon grat a ésser

instruments d'estudi; però com és natural no sempre es necessitarien malalts, puix en moltes sessions se'n podria prescindir. En aquests aplecs científics tots hauríem d'ésser mestres i deixebles a la vegada, ja que tots podríem amb un xic d'interès, escollir i preparar temes segons les nostres aptituds i preferències, per a desenrotllar-los en una de les sessions. S'haurien de triar coses essencialment pràctiques i fugir dels discursos encarcerats, ja que tot allò que amb ells es pugui dir, es troba millor explicat en els llibres. No cal esmentar les matèries a tractar perquè aquestes haurien d'anar a càrrec dels metges comarcans, sinó que de tant en tant, es podria sollicitar la cooperació d'algun especialista expert, el qual mitjançant la pràctica del més interessant de la seva especialitat, ens posaria al corrent del més modern i necessari per a l'exercici en un poble, tota vegada que el metge rural necessita de tot això en la seva pràctica, puix és sabut que en totes les especialitats hi ha malalties de tractament urgent, que ha de fer-ho el metge de poble, sense poder comptar amb l'ajut eficaç de l'especialista.

Per altra banda, la col·laboració dels especialistes no seria difícil d'aconseguir i no representaria cap despesa per als inscrits, ja que ells estarien prou interessats per a fer-ho i gratuïtament. D'aquestes demostracions pràctiques, n'hi haurien moltes de conegudes per nosaltres, però no per aquest motiu hem de rebutjar-les, ja que una nova lliçó d'elles, ens serviria d'útil repàs i a l'ensem, per a evitar el trist espectacle que representa l'haver oblidat els noms científics de les coses que a diari es fan. Sóc del parer de què allò que he anomenat Escoles de Medicina n'hi haguessin tres o quatre o més a cada província de la nostra regió. Així es facilitaria enormement el trasllat dels inscrits, els quals per la proximitat no deixarien de concórrer, puix no tindrien cap mena de despesa, sinó que tan sols les molèsties d'un viatge curt que restarien a bastament compensades pels guanys que tots treuríem d'aquestes reunions. Aquestes es podrien celebrar cada 7 ó 15 dies, segons l'interès demostrat pels assistents.

Només em resta per a finir, demanar al Consell del nostre Sindicat, prengui en consideració les paraules d'aquest metge rural, què facilitin el seu poderós ajut, amb la seguretat de què si aquest projecte nasqués protegit pel Sindicat, tindria molta més vitalitat.